

## REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 25<sup>kén</sup> 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

## Don Alonzo.

Második szakasz.

*(Folytatás.)*

Donna Isabel imádkozó zsámolyán ült, fájdalmas és reményteljes nyugalomban. Szemei zárva, de egy könnyű reszketés és rövid tüzes lélekzete belső megindulást árulának-el, mellyen lelke nem volt képes uralkodni. Midőn az éjféli óra ütött, fölállt, mint-ha egy láthatlan kéz rázta volna föl. Rémes tekintettel nézett körül. Ekkor lassú léptekkel a' függönyhöz vonta magát. Donna Anna aludt, úgy látszott, mélyen és nyugodtan.

Az infansnő halkan ismét visszavonult a' függönytől; sápadt volt és gyenge teste tántorgó. Szemei az ablakot találták; figyelt, valljon nem mozdul-e valami az éji csendben; fagyos szél süvöltött az Alcazar bástyái körül, és a' csillagok hidegen 's részvétenül pillantgattak-le. Az udvar pusztas és élettelen volt; az ór, kerülvén a' csipős éji szelet, kő-házacskájába voná magát. Egyszerre egy homályos alak mászott-föl vakmerőn az állványra; a' félig kinyitott ablak csattant; Donna Isabelnek reszketve kellett megvonulni imádkozó zsámolyára. Most összeszedte minden erejét, és kilépett az állványra. — „Ha kedves ön előtt az élet — susogá halkan — lépést se tovább!”

„Főnséges hölgy! ah ön!” — mormogá az állványon álló idegen.

„Igen, én vagyok. Ön alkalmasint azt gondolta Don Alonzo, hogy önre várok?”

Alonzo nem felelt, hanem leereszkedett féltérdre, 's azután megfogva Donna Isabel kezét, remegő ajkaihoz nyomta.

„Igen, úgy van; én önt vártam! — monda folytatólag a' hercegnő — de tudja-e ön, hogy éltét kockáztatja? Azon férfinak, ki éjszakának idején egy infansnő szobája közelében találta meg kell halni.”

„Én nem törődöm vele; e' pillanatért testem 's lelkemet kockára teszem.”

„Hiszem. Ön nem fél az állvány hegyes nyilain lecsuszni, és tagjait az udvar kövezetén széttördeltetni. Ki szeret, nem fél semmitől, nem az emberek rágalmától, az egek haragjától, saját lélekismerete szemrehányásaitól. Ekkor a' keblet bátorság és bizodalom tölti-el, melly int daczolni mindennel... Én szeretem önt Alonzo !“

Donna Isabel hosszú nyájas tekintettel nézte végig őt; egy fájdalmas öröm, egy lázas nyugtalanság magasabban dobogtatták szivét, és a' szók, mellyek ajkain lebegtek, visszatolakodtak. Lassanként csillapult ingerültsége; lehajlott a' még mindig térdelő Alonzóhoz, és monda szomorú hangon: „most érzem egészen a' rabszolgaságot, mellynek rangombeli hölgyek alája vettetvék; most ismerem és szivemből gyűlölöm azon káros bilincseket, mellyek nagyságát körülkigyózzák. Alonzo, nem kellett volna önnek engem itt találni. De én úgy akartam; nekem kellett önnel egyetlen egyszer tanúk nélkül szólni; az pedig lehetlen volt volna a' figyelmes és kíváncsi nők között, kik beszédökkel 's rólam fölöttébbi gondoskodásukkal folyvást kinoznak.“

Alig ejté-ki e' szókat, zörej hallatszott, és Donna Anna sápadt 's álmatlan ábrázatja jelent-meg a' függönyök közt.

„Nagy Isten! — kiálta bámulva — fönséged maga nyitotta ki az ablakot?“

Az infansnő hirtelen lebocsátá a' függönyt, és főudvarmesterneje mit sem vön észre; elhagyá az állványt, 's bele ült imádkozó székébe, hideg remegő kezeit köpönyegébe rejtve.

„Fönséged roszul van! — kiálta Donna Anna — ön sokáig imádkozott és volt ébren.“

„Igen, most le akarok nyugodni! — felelt Donna Isabel alig hallhatólag — fogjon ön fáklyát és világítson!“

Donna Isabel a' kanonokot, kinek olly sokat köszönhetett, fő alamizsnásának nevezte-ki, és ez óta az, mint minden udvarhoz tartozó urak, unoka-öcscsével együtt az Alcazarban lakott. Don Alonzo az lett, mit neki a' szegény Kata jövendölt, egy fiatal nemes ur, kinek a' szép ruha jól illett; egy vitéz lovag, ki fegyverét jól tudja forgatni, és izmos karával a' legszilajabb mént fékezni. A' kanonok minden szigorúsága, minden hidegsége mellett is szerette unoka-öcscsét; mind azt, mit más nejeire, gyermekeire költ, a' magános pap unokaöcscsének ajándékozta. De mind a' mellett, hogy igen szerette, még is csak röviden és parancsolólag bánt vele, és a' fiatal ifjú lovag most is olly engedelmes és alázatos volt hozzá, mint még midőn diáki öltönyt hordozta. Egyébiránt azt remélte a' főalamizsnás, hogy a' fiatal fejedelménytől

koráért nyerte azon tiszteltetést, melyben sem ifjúságában sem férfikorában nem részesült; és hitte, hogy egyetlen örököse egészen birandja azon kedvezést, melynek most ő örül, és egykor, ha ő lelépend az élet szinpadjáról, unoka-öcsese hatalmas szerepet játszandik a' fejdelemnő kormányja alatt. E' büszke reményeit igazolni látszott magas származatuk is, mely a' birodalom első családaival rokon volt; — ugy álmodozott, hogy fényre nézve unoka-öcsese mindnyáját meghaladja, kik a' Gusman nemzetségből statusférfiak és tábornokok voltak. Azonban az egyházi férfi távulról sem gyanítá az infansnő titkos vágyát. A' királyi tanácsban, hol szava igen sokat nyomott, egész befolyását arra használta, hogy Donna Isabellát házasságra birhassa. Ez volt kívánsága minden jó Castiliainak, és ő nyíltan az arragoni infans részére nyilatkozott; a' szentjágói nagy mester pedig a' francia királyi ház egyik tagjával akarta a' hercegnőt összekötni, azon alapítván kívánságát, hogy így egykor urnéja ama birodalom koronájának is birtokában levén, a' pyrenaeusok mindkét oldalát egyesitheti királyi pálezája alá.

Az arragoni és francia követek, urok hasznát akarván eszközölni, az udvarnál két párt uralkodott. XI-ik Lajos, francia király követe, Alby cardinál, mindent elkövetett, hogy az infansnő választását országa javára nyerje-meg, és végre sok összejövetel, alkudozások után elközelgett a' nap, melyen Donna Isabel az egész világgal ünnepélyesen tudassa határozatát. Az egész udvar feszült figyelemmel várta a' nyilatkozást; a' nagymester büszke örömmel tölt-el, mert nem hihette, hogy fiatal fejdelem asszonya spanyol ország és egész Europa előtt bátorkodjék a' kereszténység leghatalmasabb uralkodójának tagadó választ adni. A' kanonok és a' castilii párt, mely a' spanyol nemzetiséghez és mindenhez, mi azt előmozdítja, hű volt, nem titkolhatták-el szomorúságukat és levertségöket, attól tartva, hogy a' francia herceg megnyervén fejdelem asszonyuk kezét, jogot nyer a' trónhoz is, melyet olly örömet az arragoni infansnak adandottak.

A' fejdelem asszony ezen ünnepélyes nap reggelét imádkozásokban tölté, magános fontolgatásokba merülve az imádságházban. Midőn a' déli óra ütött, megjelent a' főudvarmesterné, és jelenté, hogy eljött az óra, melyben Alby cardinál innepélyes meghallgattatásra várakozik. Az Alcazar díszteremében várt ő és számos kísérete a' fejdelem asszonyra, kit láthatni még eddig nem volt szerencséje. A' szentjágói nagymestert és az udvar többi főtisztviselőit az imádságház melletti teremben találta Donna Isabella.

,Kegyelmes herczegasszony! — szólla a' nagymester féltérdre bocsátkozva — a' status java és fön séged szerencséje kívánja, hogy végre nyilatkozzék, melyik herczeget választja férjül. A' status-tanács három hatalmas herczeget terjeszte fön séged elébe; feleletet vár.'

Az infansnő leült egy székre; régi szokás szerint előtte álltak hű grandjai fedett fővel; tekintete végig futotta a' tisztes gyülekezetet, és így szólla: „érdemes urak! a' leveleket, melyeket önök nekem benyujtottak, elolvasám és jól megfontoltam. A' franczia király kezemet kéri testvérének; az arragoni király — fíjának; a' portugali király pedig magának. Alázatosan könyörögtem az egeknek, hogy választásomban vezéreljen; de Isten nem igazgatta oda szívemet, hogy egyet válasszak azon három hatalmas fejdelem közül, kik kezemet kérték. Én férjtelen akarok maradni; és ha egykor kezem Castilia kormányát vezetendi, akkor magam akarok férjet választani, kivel becsületet vallok mind Isten mind országom előtt. A' legfőbb lény segélyével, önök tanácsaival, hívem! jól fogom vezethetni a' kormányt; megnyerhetem alattvalóim szeretetét és ellenségeimet félelemmel 's tisztelettel tölthetem-be.'"

E' nyilatkozásra meglepetési mormogás futá végig a' gyülekezetet; a' szent jágói nagymester fölkiáltott: „e' határozat követke-zéseket vonhat maga után, melyeknek felelőse sulyosan nyomandja fön ségedet, sulyosan nyomandja hű alattvalóit az összes kereszténység és a' mindenható Isten előtt. Alby cardinál azért jött-át a' pyrenaeusokon, hogy háborút vagy békét hozzon!’

„Ha visszautasítja fön séged a' franczia országgali összekötetést — szólla örömteljesen a' főalamizsnás — tessék olly herczeget választani, ki fön ségedet XI-ik Lajos boszúja ellen védeni képes leend. A' Castiliaiak csak sajnosan látták volna, ha fön séged idegen honból választandott férjet, hol nyelvünket, szokásinkat nem ismerik: de az arragoni infans spanyol vér, és mint mi, szereti e' hont...“

„Sem spanyol sem franczia herczegek nem fognak uralkodni Castiliában — félbeszakítá őt Donna Isabel röviden és büszkén — szó se legyen többé e' házasságról. Alby cardinál kihallgattatást vár; fogadja a' tagadó választ. Nyissátok ki az ajtókat!’

A' herczegnő parancsára belépett egész udvara. Félénk tekintete titkosan kerese egyet szolgálinak sűrű sorából. Don Alonzo volt az. Szemeik találkoztak; büszke örömsugár ragyogott az ifjú lovag tekintetén; az infansnő hosszú pillái rézsutason szegződtek-le, és arcza finom sápadtságát hirtelen pirosság borítá. A' szerelmesek e'

néma beszéde nem tartott egy perczig, és észre senki sem vette, egyetlen egyet kivéve, ki tüstént kitalálá az igazat, 's átlátta az egész viszonyt. Ez egy — a' szentjágói nagymester volt. — Szókása volt ennek titkos gondolatait jól elrejtteni, és mit érzett, mindenkor vidám arcza, mint udvari emberé, jól eltakarta. Egyszerre világos lön előtte, miért utasítá-vissza a' fiatal herezeg-asszony XI-ik Lajos testvérének, az arragoni infansnak, és portugali királynak Don Alphonznak kezét.

Első gondolatja mindjárt az volt, hogy Don Alonzót akár ravaszság akár erőszakkal az udvartól eltávolítsa, és őt rendjének egyik titkos börtönébe elevenen eltemesse. A' férfinak, ki vakmerőködött szemeit az infansnőre függeszteni, kinek ez — esztelenségében és szívének szorongatott örömében — viszont-szeretetét kinyilatkoztatta, el kelle e' földről tűnni. De a' fogságból, számkivetésből, még vissza lehet térni; már maga az is, hogy a' herezeg-asszony Alonzo körülményei felől bizonytalanságban maradna, még reménynek engedhetne tért az infansnő lelkében, melly elég hatalmas leendhetne a' statusravaszság minden kiszámításával dacolni. De ezen kívül a' főalamizsnás is, fáradhatlan fürkészesek után, kipuhatolhatná unoka-öcscsének fogságát. Csak halál, egyedül halál, nélkülözhetlen titkos halál kezeskedhetnék eléggé, hogy Don Alonzo nem bir többé befolyással egy életre, mellynek a' statusravaszság tulajdonának kell lenni.

Illy komoly fontolgatások közt tölté e' napot a' nagymester. Határozatlan maradt, mire szánja-el magát, kit bizzon-meg. Este elment a' főudvarmesternéhez, 's ezzel közölte a' fölfedezett titkot. Donna Anna egy darabig úgy volt, mintha kőszoborrá vált volna. — Soha szenvedély lelke nyugalma nem háborgatta; hideg ártatlanságában legkisebbet sem tudott gyanítani urnéja titkos szerelméről.

„Ön nem eléggé felelt-meg kötelességének, nagyságos hölgy! — mond a' nagymester keserűn — ön nem vigyázott hiven az infansnőre, mint tartozott volna. Azon átkozott ember alkalmat talált vele titkon szólni!“

„Nem, nem; lelkemre 's örök üdvömre, nem! — felelt Donna Anna — azon éj óta, hogy az égés és harcz volt, nem közelített ő fenségéhez Don Alonzo. Ha szólt vele, bizonyosan nem itt az Alcazarban, nem az udvarnál történt!“

*(Vége következik.)*

## PESTI VIZSGÁLÓ.

**HÍRSZEKRÉNY.** — Kedvezőbb tavaszi napokat már nem kívánhatunk, mint a' mult héten átalján voltak: annál sajnosabbán lehele venni, hogy hajóhidunk még csak 21 -kén délután készülvén-el, azon napi 3 1/4 órakor nyitattott-meg. — Emlékeznek a' Pestiek olly időkre, midőn a' hid 24 30 óra alattbe-állittatott. Mért nem lehetne ezt mindenkor tenni, de kívált illy vásári időben? 's miután az idő viszontagságai annyira hátra veték azt? Nem elég sokáig kellett-e azoknak, kiknek hetenként több ízben okvetlenül Pestbudára menni vagy embereiket küldözni kell, életveszélylyel küzdeni? 'S im e' késecelemis-mét ember életébe került: mert mart. 19-diki estve egy ladik telve ember-rel a' budai részen már álló hajóhid felső csucsához igen közel járulván ott a' nagy erővel zuhanó víztől felforditták, és mint az első hírek mondák, több ember vízbe fult. — Állóhid! miért nem vagy már készen? Hány embert fog még áldozatul nyerni a' Duna, míg te létedet elérni fogod?! — Alig jártak hajóhidunkon egy óráig az emberek, midőn egy felülről sebesen lerohant nagy hajó Pest felén beleütközött, 's úgy megrongálta, hogy a' közlekedés rajta azonnal megszűnt, 's csak kevésel éjjél előtnyitattott-meg ismét.

## TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

**Kőolaj-forrás.** Mint egy tiz év előtt Kentuckyben, Burksville mellett sóvíz után furtak volt, 's miután a' kemény sziklán 200 lábnyira jutottak keresztül, egyszerre a' föld színén olajforrás buzgott-fel, melly noha néhány percz mulva gyérebbe mutatkozott, de még is több napig olly szaporán folyt, hogy egy perczre 75 gallon számittatott. Minthogy e' forrás egy kis patak szélén fekszik, melly a' Cumberland-folyamba ömlik, csakhamar oda irányzá folyását az olaj, és sok ideig befedé annak felületét. Jóval alább tréfából az emberek meggyújták az olajat, 's nem sokára az egész folyam égett, sőt a' meredek partok mellett olly magasra emelkedtek a' lángok, hogy a' legmagasabb fák csucsait is elperzselték. Ezen olaj könnyen ég, 's olly fényes lángot vet, mint a' gasz. Hordókba is öntének sokat belőle, de csak hamar kifutott belőlek; mert ez olaj olly keresztülható, hogy csak nehezen lehet faedényekben megtartani; sok szesze miatt pedig a' tele töltött 's erősen bedugaszolt palackokat gyakran szétveti. Ha szabad levegőre tétetik-ki, zöldes színt kap. Nagyon szállékony; erős, szurós, leirhatlan szaga van, 's olly ízű, mint a' szurkos fenyő belseje. Feltalálása után egy ideig, ha sóvizet szivattyúztak, csak kevés folyt-ki belőle: de jó időtől fogva csak akkor folyik, ha a' meggyült szesz 200 lábnyira üzi-fel a' szivattyúba. Utóbbi két évben magától kezdett folyni kétszer; utószor 1839. jul. 4-kén folyt, és pedig hat egész hétig. Az olaj kifolyását messzelevő mennydörgéshez hasonló moraj kíséri, mi alatt a' gasz, melly akkor naponként látható fölül a' szivattyún, az arra járóval csaknem elhiteti, hogy a' forrás lángba borult. (Sillimans Journal.)

A' déli báb (Fata Morgana), mellyet eddig csupán Szicilia déli ten-gerpártján, magyar országban, és a' csendes oczean (világtenger) felületén ismerénk, újabb tudósítások szerint az északi sarktengeren (Polarmeer)

sokkal szembetűnőbben, hathatósabb és csudálatosabban mutatkozik. Eme bűbájossággal határos tünemény déli időben láttatja magát leginkább, midőn néha fél geographi mértföldnyi távolságban evező hajókat lebegtet a' tenger tükre felett a' levegőben, majd ismét felfordított helyzetben tűnteti elő, úgy hogy arboczuk felső vége lefelé, a' hajók kimondhatatlanul kicsinyeknek, máskor éppen annyi távolságból rendkívüli nagyságúaknak, hosszúknak, sokszor pedig többnek is látszanak. Eme látási csalódás a' jéghegyeken és földeken is nem gyéren szokott történni. Mindazáltal legesudálatosb az, hogy néha látkörünkön kívül fekvő tárgyakat idéz elő, mellyek a' fény- megtörés által hasonló idomban, aránylagosan mutatkoznak. A' természetnek e' ritka szépségű játéka nem fog hihetlenné látszani azok előtt, kik alföldünk végetlen lapályain azt teljes diszében, 's fényében láthatá.

Gyilkoló zivatar. Woolwich táján 's ennek környékén január 2-kán jókor reggel olly rémitő zivatar dühöngött, 's a' mennykövek olly tetemesen hullanak szünetlenül, hogy harczó csapatok ágyú-dörgéseit véltek hallani a' lakosok, 's az alsóbb néposztály több óráig ama hiedelemben volt, hogy a' francziák itt partra szállottak, 's a' város közelében ütköznek-meg. Egy fiatal leányzó, ki korán kelt-fel, némelly házi foglalatosságokat végzendő — mivel menyasszony vala — 's még ezen napon kívánta tartani menyekzőjét, annyira megijedt a' borzalmas zivatartól, hogy a' guta megüté, 's jajveszéklő szülőitől kinyújtózva találtatott-meg a' padlón.

Szokatlan szélvész dühöngött hasonlóképp<sup>o</sup> télhó 4 és 5-ke között 1841-ben közép és déli olasz országban. Civita Vechia magasságáról láthatá a' szemlélő, miként ütközött egybe két hajó zajongó erőszakkal; és szétrombolá magát. Mi több, még a' nápolyi révben veszteglő hajókat is hathatósan megrongálta a' bősüzt elem. Romából írják, miként a' januarius 5-ki szélvész olly erős vala, hogy a' romai collegium tornyának 36 mázsás harangja mozgásba tétetett, melly huzamósb ideig hangzott is.

## KÜLÖNFÉLE.

### Szerelem könyve.

(Folytatása.)

Kérd leánykádát, távoztassa-e a' vágytársat, ki nyugtalanít, és sirj: mert a' szerelem könyeinek mi sem tagadtatik-meg. — Ha a' leány késlekedik, mondd: inkább vissza akarsz vonulni, mint neki nem tetszeni. Ha tehát magadat szeret, a' vágytársat eltávoztatni tudandja: de ha hűtlen akar lenni, hagyj-föl a' hasztalan fáradsággal, hogy őt megőrizd.

Engesztelődések a' szerelemnek uj, soha nem ismert lángot adnak. Azon boldog érzet az: fájdalmas nélkülözés után ismét föllelni, mit olly egész lélekkel szeretünk, 's már rég elveszettnek hívénk.

A' szerelem engesztelődése percében minden multat feledünk. De ha a' régi hibák ismét előjönnek, az emlékezetet ébresztik-föl.

A' szerelemben a' megsértettnek kell bocsánatot kérni; a' fájdalom-pénzt a' megveretettnek fizetni-meg.

A' szerető, ki hálátlan sziv fölött keserg, 's esküszik, soha nem szeretni többé, épp' ezzel vallja-meg, hogy még mindig sokkal mélyebben sze-

ret, mint önmaga hiszi; mert a' boszúból szerelem lobog-föl; lángját csak a' közöny ölheti-el.

A' hölgy szerelemtele jő a' pásztorórára, nem annyira ígérétének teljesítése, mint érzetének kielégítése miatt.

Titkoltt szerelmet titokba burkoló szeretőnek, kedvese tanácsa szerint, gyakran idegen virágokat kell tépni. Álszer! — mert ha az idegen, szépségre a' kedveshez hasonló, sok áll a' játékon, 's ha kevésbbé szép, senki sem hiendi a' színlett cserét.

Mig a' szeretett szerető nagy tisztelettel bánik hölgyével, bizonyos lehet ez, hogy szerelme mit sem veszte bensőségéből.

Ha szived kedvese messze távolban is szerelemmel emlékezik rólad, és színtelen, mélyen érzett örömmel, mit tettetni soha sem lehet, lát viszont: akkor higgy hűségében!

Azon szeretőnek, ki hasonló lángú leánykájával mindig csak a' szerelméről beszél, igen szerelmesnek kell lenni.

Hölgyek, kikben értünk és velünk hasonló érzelem lángola-föl, sokkal jótékonyabbak irántunk, mint mi irántok; mit tegyünk mi p. o. értők, mi csak egy édes levelkőjökkel mérköznék?

A' szeretett kedvesnek megadni, mit kér, nem nagy kegy; de megelőzni, az ragadandja-el őt: mert a' szerelemben, mint hadban, nem elég csak a' kötelességet teljesíteni. *(Folyt. következik.)*

Különös halotti jelentés. — Egy amerikai hirlap következő eseményről tudósít minket, mely nem rég történt Északamerika Salem nevű városában, 's hangos emlékeztetésül szolgálhat némelly kézmivesek és művészeknek, kik megígéréseikkel és bizonyításaikkal gyakran olly könnyeden állnak elő. — A' salemi városi hirlap egy ottani ismeretes asztalosmester halálát adá hírül, miért az ottani lakosok nem kissé bámultak, minthogy a' megholtnak hirdetett ép és egészségesen élt közöttük. Az állítólagos halottonyakra főre eme hirlap szerkesztőjéhez sietett 's kitudá, hogy R\*\*\* kalmár küldé Salemből e' hirdetést. A' halott most ujra siettetni lépteit, 's kevés percz mulva mintegy lélekszakadva R\*\*\* kalmár előtt terem, ki őt a' csudálkozás és megütközés minden jelével fogadá. — „Még nem halt-meg kegyed egészen? csak most haldoklik? — szólt ő a' hörgő asztaloshoz. — Lássá mester! — monda tovább — midőn három hét előtt íróasztalomt kijobbitás végett önnek adám, kíváratomra lekötölezé ön magát, hogy e' hónap elsőjeig elkészitendi, 's fogadta, hogy meg fog történni, ha csak addig életben marad. Most minthogy az íróasztal el nem készült, kénytelen valék hinni, hogy ön meghalálozott, 's ezért csupán részvéből hirdetem-ki halálát a' hirlapok után.“ — Mivel válaszolhatott erre a' jó asztalos mester? — Elszégyelte magát, 's adott szavának meg nem tartásaért engedelmet kérve ünnepélyes hangon megfogadá, hogy ígérétének ezentul pontos készséggel ura lesz.

**KÉRELEM.** — Közelgvén a' folyó esztendei második évnegyed, tisztelettel kérettetnek az évnegyedes előfizetők, hogy a' 2-ikra járandó előfizetést még e' hónap lefolyta előtt beküldeni ne terheltesse nek. — Hasonlag kérjük azon t. olvasóinkat, kik e' folyóirat jelen felesztendei díját még be nem fizették, méltóztassanak azt minél előbb kezünkre szolgáltatni.

**A' szerk.**

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón  
uri utsza 453.